"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ— ଯେତିକି ସମୟ ମିଳୁଛି ଏକାନ୍ତରେ ରହି ଯୋଗର ଯାତ୍ରା କର, ଯେତେବେଳେ ତୁମେମାନେ ନିଜର ଲକ୍ଷ୍ୟରେ ପହଞ୍ଚି ଯିବ ସେତେବେଳେ ଏହି ଯାତ୍ରା ଶେଷ ହୋଇଯିବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ସଂଗମ ଯୁଗରେ ବାବା ନିଜର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଏଭଳି କେଉଁ ଗୁଣ ଭରି ଦେଉଛନ୍ତି, ଯାହାକି ଅଧାକଳ୍ପ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚାଲିବ ?

ଉତ୍ତର:- ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ଯେପରି ମୁଁ ଅତି ସୁଇଟ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ମିଠା ଅଟେ, ସେହିପରି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସୁଇଟ୍ କରିଦେଉଛି । ଦେବତାମାନେ ବହୁତ ସୁଇଟ୍ ଅଟନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ଏବେ ସୁଇଟ୍ ହେବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ଯେଉଁମାନେ ବହୁତଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରୁଛନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ଭିତରେ କୌଣସି ବିକାରୀ ଭାବନା ନାହିଁ, ସେହିମାନେ ହିଁ ସୁଇଟ୍ ଅଟନ୍ତି । ସେହିମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି ଏବଂ ସେହିମାନଙ୍କର ହିଁ ପୁଣି ପୂଜା ହେଉଛି ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏହି ଶରୀରର ମାଲିକ ହେଉଛି ଆତ୍ମା । ଏକଥା ପ୍ରଥମେ ବୁଝିବା ଦରକାର କାହିଁକି ନା ଏବେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ମିଳିଛି । ପ୍ରଥମେ ତ ବୁଝିବା ଦରକାର ଯେ ମୁଁ ହେଉଛି ଆତ୍ମା । ଶରୀର ଦ୍ୱାରା ଆତ୍ମା କାମ କରାଇ, ଅଭିନୟ କରେ । ଏହିପରି ଖିଆଲ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଆସେ ନାହିଁ କାହିଁକି ନା ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଅଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ଏହି ଖିଆଲରେ ବସିଯାଅ ଯେ — ମୁଁ ହେଉଛି ଆତ୍ମା । ଏହା ମୋର ଶରୀର ଅଟେ । ମୁଁ ଆତ୍ମା ହେଉଛି ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ । ଏହି ସ୍ମୃତି ହିଁ ଘଡିକୁ ଘଡି ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ଏକଥା ପ୍ରଥମେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦରକାର । ତୀର୍ଥଯାତ୍ରାରେ ଗଲେ କହନ୍ତି ନିରନ୍ତର ଚାଲୁଥାଅ । ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ନିରନ୍ତର ସ୍ମୃତିରେ ରହିବାକୁ ହେବ, ଅର୍ଥାତ୍ ୟାଦ କରିବାକୁ ହେବ । ସ୍ମରଣ କରୁନାହାଁନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ଯାତ୍ରାରେ ନାହାଁନ୍ତି । ଦେହ-ଅଭିମାନ ଆସୁଛି । ଦେହ-ଅଭିମାନ ଆସିବା ଦ୍ୱାରା କିଛି ନା କିଛି ବିକର୍ମ ହୋଇଯାଉଛି । ଏପରି ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ ଯେ ମନୁଷ୍ୟ ସର୍ବଦା ବିକର୍ମ ହିଁ କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ରୋଜଗାର ତ ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଉଛି ନା ସେଥିପାଇଁ ଯେତେ ସମ୍ଭବ ୟାଦର ଯାତ୍ରାରେ ଢିଲା କରିବା ଅନୁଚିତ୍ । ଏକାନ୍ତରେ ବସି ନିଜ ସହିତ ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରି ପଏଣ୍ଟସ୍ ବାହାର କରିବା ଦରକାର । କେତେ ସମୟ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହୁଛୁ, ମଧୁର ଜିନିଷ ସବୁବେଳେ ମନେ ପଡିଥାଏ ନା ।

ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଯାଉଛି, ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ମାତ୍ରକେ ପରସ୍ପରର କ୍ଷତି କରୁଛନ୍ତି । କେବଳ ଟିଚର୍ସମାନଙ୍କର ମହିମା ବାବା କରୁଛନ୍ତି, ଏମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେତେକ ଟିଚର ଖରାପଥାନ୍ତି ନଚେତ୍ ଟିଚର୍ସ ଅର୍ଥାତ୍ ଯିଏ ଟିଚ୍ କରାଏ, ମ୍ୟାନର୍ସ ଅର୍ଥାତ୍ ଚଳଣି ଶିଖାଇଥାଏ । ଯିଏ ଧର୍ମଭାବାପନ୍ନ ଭଲ ସ୍ୱଭାବର ହୋଇଥାନ୍ତି, ତାଙ୍କର ଚଳଣି ମଧ୍ୟ ଭଲ ହୋଇଥାଏ । ବାପା ଯଦି ମଦ ପିଉଥାଏ ତେବେ ପିଲାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସେହି ସଙ୍ଗ ଲାଗିଯାଇଥାଏ । ଏହାକୁ ଖରାପ ସଙ୍ଗ ବୋଲି କୁହାଯିବ କାହିଁକି ନା ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଅଟେ ନା । ରାମରାଜ୍ୟ ଥିଲା ନିଶ୍ଚୟ କିନ୍ତୁ ତାହା କିପରି ଥିଲା, କିପରି ସ୍ଥାପନ ହେଲା, ଏହି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ମଧୁର କଥା ତୁମେ ପିଲାମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ । ମିଠା, ଆହୁରି ମିଠା, ସବୁଠାରୁ ମିଠା କୁହାଯାଏ ନା । ବାବାଙ୍କ ୟାଦରେ ରହି ତୁମେ ପବିତ୍ର ହୋଇ ପୁଣି ପବିତ୍ର କରାଉଛ । ବାବା ନୂଆ ସୃଷ୍ଟିକୁ ଆସନ୍ତି ନାହିଁ, ସୃଷ୍ଟିରେ ମନୁଷ୍ୟ, ଜୀବଜନ୍ତୁ, କ୍ଷେତ-ବାଡି ଆଦି ସବୁ ଥାଏ । ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ସବୁ ଦରକାର ନା । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଥିବା ପ୍ରଳୟର ବୃତ୍ତାନ୍ତ ମଧ୍ୟ ଭୁଲ୍ ଅଟେ । ପ୍ରଳୟ ହୁଏ ହିଁ ନାହିଁ । ଏହି ସୃଷ୍ଟିର ଚକ୍ର ଘୂରି ଚାଲିଛି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଆଦିରୁ ଅନ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜ୍ଞାନକୁ ସ୍ମୃତିରେ ରଖିବାକୁ ହେବ । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ତ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଚିତ୍ର ମନେ ପଡୁଛି । ମେଳା, ଯାତ୍ରା ଆଦି ମନେ ପଡିଥାଏ । ସେସବୁ ହେଉଛି କ୍ଷଣସ୍ଥାୟୀ, ତୁମର ହେଲା ନିରନ୍ତର ସ୍ମୃତି, ଅବିନାଶୀ ଖୁସୀ, ଅବିନାଶୀ ଧନ । ବେହଦର ବାବା ଅଟନ୍ତି ନା । ବିନାଶୀ ପିତାଙ୍କଠାରୁ ସବୁ ବିନାଶୀ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳେ । ଅବିନାଶୀ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଅବିନାଶୀ ସୁଖ ମିଳୁଛି । ଧନ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସୁଖ ମିଳିଥାଏ, ସେଠାରେ ତ ଅପାର ଧନ ରହିବ । ସେଠାରେ ସବୁ କିଛି ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ରହିବ ନା । ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଆମେ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ଥିଲୁ ପୁଣି ହେବାକୁ ପଡିବ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଏବେ ଜାଣୁଛ, ତୁମମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କ୍ରମାନୁଯାୟୀ ଅଛନ୍ତି — ମଧୁର, ମଧୁରତର, ମଧୁରତମ ଅଛନ୍ତି ନା । ତୁମେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ ସୁଇଟ୍ ହେଉଛ ନା । ସେ ହିଁ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବେ । ଯିଏ ବହୁତଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରୁଛନ୍ତି ସେ ହିଁ ହେଉଛନ୍ତି ମଧୁରତମ । ବାବା ମଧ୍ୟ ମଧୁରତମ ଅଟନ୍ତି ନା, ସେଥିପାଇଁ ସମସ୍ତେ ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । କୌଣସି ମହୁ କିମ୍ବା ଚିନିକୁ ମଧୁର କୁହାଯାଉନାହିଁ । ଏଠାରେ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କର ଚଳଣିକୁ କୁହାଯାଉଛି । କହନ୍ତି ନା ଇଏ ମଧୁର ସନ୍ତାନ ଅଟନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ସଇତାନୀ କଥା ରହିବ ନାହିଁ । ଏତେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ଯେଉଁମାନେ ପାଉଛନ୍ତି, ନିଶ୍ଚୟ ସିଏ ଏଠାରେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିଥିବେ ।

ତୁମେ ଏବେ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଜାଣିଛ । ତୁମ ପାଇଁ ତ ଯେପରି କାଲି ନୂଆ ଦୁନିଆ ସୁଖଧାମ ହେବ । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଜଣା ହିଁ ନାହିଁ ଶାନ୍ତି କେବେ ଥିଲା । କହୁଛନ୍ତି ବିଶ୍ୱରେ ଶାନ୍ତି ହେଉ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ — ବିଶ୍ୱରେ ଶାନ୍ତି ଥିଲା ଯାହାକୁ ଏବେ ପୁଣି ଥରେ

ସ୍ଥାପନ କରୁଛ ଏବେ ଏକଥା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବୁଝଇବା କିପରି ? ଏଭଳି ପ୍ରକାରର ପଏଣ୍ଟସ୍ ବାହାର କରିବା ଦରକାର, ଯାହାର ବହୁତ ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । ବିଶ୍ୱରେ ଶାନ୍ତି ହେଉ, ଏଥିପାଇଁ ରଡି ମାରୁଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ଅଶାନ୍ତି ବହୁତ ରହିଛି । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ଚିତ୍ର ସମ୍ମୁଖରେ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଏମାନଙ୍କ ରାଜ୍ୟ ଥିବା ସମୟରେ ବିଶ୍ୱରେ ଶାନ୍ତି ଥିଲା, ତାକୁ ହିଁ ସ୍ୱର୍ଗ ଦୈବୀ ରାଜ୍ୟ କୁହାଯାଉଥିଲା । ସେଠାରେ ବିଶ୍ୱରେ ଶାନ୍ତି ଥିଲା । ଆଜକୁ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବର କଥା ଏହା ଆଉ କେହି ହେଲେ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ମୁଖ୍ୟ କଥା । ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ଏକତ୍ର କହୁଛନ୍ତି ଯେ ବିଶ୍ୱରେ କିପରି ଶାନ୍ତି ହେବ ? ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନେ ଡାକୁଛନ୍ତି, ତୁମେ ଏଠାରେ ବିଶ୍ୱରେ ଶାନ୍ତି ସ୍ଥାପନ କରିବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ଯେଉଁମାନେ ବିଶ୍ୱରେ ଶାନ୍ତି ଚାହୁଁଛନ୍ତି ତୁମେ ତାଙ୍କୁ ଶୁଣାଅ ଯେ ଭାରତରେ ହିଁ ଶାନ୍ତି ଥିଲା । ଯେତେବେଳେ ଭାରତ ସ୍ୱର୍ଗ ଥିଲା ତେବେ ଶାନ୍ତି ଥିଲା, ଏବେ ନର୍କ ହୋଇଯାଇଛି । ନର୍କ, କଳିଯୁଗରେ ଅଶାନ୍ତି ରହିଛି । କାହିଁକି ନା ଅନେକ ଧର୍ମ ଅଛି, ମାୟାର ରାଜ୍ୟ । ଭକ୍ତିର ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଆଡମ୍ବର ଅଛି । ଏହା ଦିନ-ପ୍ରତିଦିନ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇ ଚାଲିଛି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ମେଳା ଯାତ୍ରା ଆଦିକୁ ଯାଉଛନ୍ତି । ଭାବୁଛନ୍ତି ନିଶ୍ଚୟ କିଛି ସତ୍ୟ ଥିବ । ତୁମେମାନେ ଏବେ ବୁଝୁଛ ଯେ ତାହା ଦ୍ୱାରା କେହି ପବିତ୍ର ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ପବିତ୍ର ହେବାର ରାସ୍ତା ମନୁଷ୍ୟ କେହି ହେଲେ ବତାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ପତିତ-ପାବନ ଏକ ହିଁ ବାବା ଅଟନ୍ତି । ଦୁନିଆ ହିଁ ଗୋଟିଏ, କେବଳ ନୂଆ ଏବଂ ପୁରୁଣା ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ନୂଆ ଭାରତ, ନୂଆ ଦିଲ୍ଲୀ କହୁଛନ୍ତି ନୂଆ ହେବ, ଯେଉଁଠାରେ ପୁଣି ନୂଆ ରାଜ୍ୟ ହେବ । ଏଠାରେ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ପୁରୁଣା ରାଜ୍ୟ ରହିଛି । ପୁରୁଣା ଏବଂ ନୂଆ ଦୁନିଆ କାହାକୁ କୁହାଯାଉଛି, ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଜାଣିଛ । ଭକ୍ତିର କେତେ ବିସ୍ତାର ରହିଛି । ଏହାକୁ ଅଜ୍ଞାନ କୁହାଯାଉଛି । ଜ୍ଞାନର ସାଗର ହେଉଛନ୍ତି ଏକମାତ୍ର ବାବା । ବାବା ତୁମକୁ ଏପରି କହୁନାହାଁନ୍ତି ଯେ ରାମ-ରାମ କୁହ ଅଥବା ଆଉ କିଛି କର । ନାଁ, ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଯାଉଛି ବିଶ୍ୱର ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳର କିପରି ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେଉଛି । ଏହି ଶିକ୍ଷା ତୁମେ ଏବେ ପଢୁଛ । ଏହାର ନାମ ହିଁ ହେଉଛି ଆତ୍ମିକ ଶିକ୍ଷା (ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜ୍ଞାନ) । ଏହାର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଜ୍ଞାନ ସାଗର ତ ଏକ ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ କୁହାଯାଉଛି ସେ ହେଉଛନ୍ତି ସ୍ପିରିଚୁଆଲ୍ ନଲେଜ୍‌ଫୁଲ୍ ଫାଦର । ବାବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ସହିତ କଥା ହେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଆତ୍ମିକ ବାବା ପଢାଉଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜ୍ଞାନ । ଆତ୍ମିକ ଜ୍ଞାନକୁ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜ୍ଞାନ ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି ।

ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ହେଉଛନ୍ତି ବିନ୍ଦୁ, ସେ ଆମକୁ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ପଢୁଛୁ । ଏହା ଭୁଲିବା ଅନୁଚିତ୍ । ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି, ତାକୁ ପୁଣି ଆମେ ଅନ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଦେଉଛୁ । ଏହି ସ୍ମୃତି ସେତେବେଳେ ରହିବ ଯେତେବେଳେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହିବେ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାରେ ବହୁତ କଚ୍ଚା ଅଛନ୍ତି, ତୁରନ୍ତ ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସିଯାଉଛନ୍ତି । ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବାର ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ପଡିବ । ମୁଁ ଆତ୍ମା ଏହାଙ୍କୁ ଜିନିଷ ଦେଉଛି । ମୁଁ ଆତ୍ମା ବ୍ୟାପାର କରୁଛି । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାରେ ହିଁ ଫାଇଦା ରହିଛି । ଆତ୍ମାଠାରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଅଛି ଯେ ମୁଁ ଯାତ୍ରାରେ ଅଛି । କର୍ମ ତ କରିବାକୁ ହିଁ ହେବ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସମ୍ଭାଳିବାକୁ ହେବ । କର୍ମଧନ୍ଦା ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ପଡିବ । କର୍ମଧନ୍ଦା କରିବା ସମୟରେ ମୁଁ ଆତ୍ମା ବୋଲି ମନେ ରହିବା, ଏହା ବହୁତ ମୁସ୍କିଲ୍ ଅଟେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି କୌଣସି ବି ଓଲଟା କାମ କଦାପି କରିବା ଅନୁଚିତ୍ । ସବୁଠାରୁ ବଡ ପାପ ହେଉଛି କାମ ବିକାର । ଏହା ବହୁତ ହଇରାଣ କରିଥାଏ । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ପାବନ ହେବା ପାଇଁ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରୁଛ । ତା'ର ହିଁ ସ୍ମାରକୀ ହେଉଛି ଏହି ରକ୍ଷାବନ୍ଧନ । ଆଗରୁ ତ ପଇସାକର ରାକ୍ଷୀ ମିଳୁଥିଲା । ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ଯାଇ ରାକ୍ଷୀ ବାନ୍ଧୁଥିଲେ । ଆଜିକାଲି ତ କେତେ ଫେସନେବୁଲ୍ ରାକ୍ଷୀ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ଏହା ବର୍ତ୍ତମାନର କଥା । ତୁମେ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରୁଛ ଯେ ଆମେ କେବେ ବିକାରଗ୍ରସ୍ଥ ହେବୁ ନାହିଁ । ଆପଣଙ୍କଠାରୁ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେବାର ସମ୍ପତ୍ତି ନେବୁ । ବାବା କହିବେ ୬୩ ଜନ୍ମ ତ ବିଷୟ ବୈତରଣୀ ନଦୀରେ ଉବୁଟୁବୁ ହେଲ ତୁମକୁ ଏବେ କ୍ଷୀର ସାଗରକୁ ନେଇଯାଉଛି । ଏଭଳି କ୍ଷୀରର ସାଗର କେଉଁଠି ନାହିଁ । ତାକୁ ତୁଳନା କରି କୁହାଯାଉଛି । ତୁମକୁ ଶିବାଳୟକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ସେଠାରେ ଅସରନ୍ତି ସୁଖ ରହିଛି । ଏବେ ଏହା ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ ଅଟେ, ହେ ଆତ୍ମାମାନେ ପବିତ୍ର ହୁଅ । କ'ଣ ବାବାଙ୍କ କଥା ମାନିବ ନାହିଁ ? ଈଶ୍ୱର ତୁମର ପିତା କହୁଛନ୍ତି ମିଠା ସନ୍ତାନମାନେ ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହୁଅ ନାହିଁ । ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତର ପାପ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ରହିଛି, ମୋତେ ମନେ ପକାଇଲେ ହିଁ ତାହା ଭସ୍ମ ହେବ । କଳ୍ପ ପୂର୍ବେ ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଇଥିଲି । ବାବା ମଧ୍ୟ ଗ୍ୟାରେଣ୍ଟି ସେତେବେଳେ ଦେଉଛନ୍ତି ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ଗ୍ୟାରେଣ୍ଟି କରୁଛ ଯେ ବାବା ଆମେ ଆପଣଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବୁ । ଏଭଳି ସ୍ମରଣ ରଖ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଶରୀରର ଅଭିମାନ ନରହୁ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କେହି-କେହି ବହୁତ ତୀକ୍ଷ୍ମ ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ଥା'ନ୍ତି, ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଏପରି ବସି-ବସି ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରିଥା'ନ୍ତି । ଏଠାରେ ତୁମକୁ ତ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବାକୁ ପଡିବ । ସାଧୁସନ୍ଥ ନିଜ ମତରେ ଚାଲନ୍ତି । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ସେମାନେ ଶରୀର ଛାଡି ମୁକ୍ତି-ଜୀବନମୁକ୍ତିକୁ ଯାଉଛନ୍ତି । ନାଁ । ଏହିଠାକୁ ପୁଣି ଆସୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ଅନୁସରଣକାରୀ ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେ ସେ ନିର୍ବାଣ ଗଲେ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — କେହି ଜଣେ ହେଲେ ଫେରି ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ, କାଇଦା ହିଁ ନାହିଁ । ବୃକ୍ଷର ବୃଦ୍ଧି ନିଶ୍ଚୟ ହେବ ।

ଏବେ ତୁମେ ସଂଗମଯୁଗରେ ବସିଛ, ଆଉ ସବୁ ମନୁଷ୍ୟ କଳିଯୁଗରେ ଅଛନ୍ତି । ତୁମେ ଦୈବୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟର ହେଉଛ । ଯେଉଁମାନେ ତୁମ ଧର୍ମର ହୋଇଥିବେ ସେମାନେ ଆସିବେ । ଦେବୀ-ଦେବତାମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ସେଠାରେ ବଂଶାବଳୀ ଅଛନ୍ତି ନା । ଧର୍ମ ପରିବର୍ତ୍ତନ

କରି ଅନ୍ୟ ଧର୍ମକୁ ଚାଲିଯାଇଛନ୍ତି, ପୁଣି ଫେରି ଆସିବେ । ନଚେତ୍ ସେଠାରେ ଜାଗା କିଏ ଭରିବ । ନିଶ୍ଚୟ ସେମାନେ ନିଜର ଜାଗା ଭରିବାକୁ ପୁଣି ଆସିଯିବେ । ଏହା ବହୁତ ସୂକ୍ଷ୍ମ କଥା ଅଟେ । ବହୁତ ଭଲ ଭଲ ବ୍ୟକ୍ତି ମଧ୍ୟ ଆସିବେ ଯେଉଁମାନେ କି ଅନ୍ୟ ଧର୍ମକୁ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ପୁଣି ନିଜ ଜାଗାକୁ ଚାଲିଆସିବେ । ତୁମ ପାଖକୁ ମୁସଲମାନ ଆଦି ମଧ୍ୟ ଆସୁଛନ୍ତି ନା । ବହୁତ ଖବରଦାରୀ ରଖିବାକୁ ପଡୁଛି, ତୁରନ୍ତ ଯାଞ୍ଚ କରିବେ, ଏଠାକୁ ଅନ୍ୟ ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀମାନେ କିପରି ଆସୁଛନ୍ତି ? ଜରୁରୀ ପରିସ୍ଥିତିରେ ବହୁତଙ୍କୁ ଧରିଥାନ୍ତି ପୁଣି ପଇସା ମିଳିଲେ ଛାଡି ମଧ୍ୟ ଦିଅନ୍ତି । ଯାହା କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ହୋଇଥିଲା, ତୁମେ ଏବେ ଦେଖୁଛ । କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ହୋଇଥିଲା, ତୁମେ ଏବେ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ଉତ୍ତମ ପୁରୁଷ ହେଉଛ । ଏହା ହେଉଛି ସର୍ବୋତ୍ତମ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର କୁଳ । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ଏବଂ ସନ୍ତାନମାନେ ରୁହାନୀ ସେବା କରୁଛନ୍ତି । କୌଣସି ଗରୀବଙ୍କୁ ଧନବାନ୍ କରାଇବା — ଏହା ହେଉଛି ରୁହାନୀ ସେବା । ବାବା କଲ୍ୟାଣ କରୁଥିବାରୁ ପିଲାମାନେ, ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କ ଭଳି ଅନ୍ୟକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ଉଚିତ୍ । ଯିଏ ବହୁତଙ୍କୁ ରାସ୍ତା ବତାଇବେ, ସେ ବହୁତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହୋଇପାରିବେ । ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ, ଚିନ୍ତା କରିବାର ନୁହେଁ, କାହିଁକି ନା ତୁମର ଦାୟିତ୍ୱ ବାବାଙ୍କ ଉପରେ ରହିଛି । ତୀବ୍ର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରାଯାଉଛି ତାପରେ ଯେଉଁ ଫଳ ବାହାରୁଛି, ବୁଝାଯାଉଛି ଯେ ଏହା କଳ୍ପ ପୂର୍ବ ସଦୃଶ ଅଟେ । ବାବା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ, ଚିନ୍ତା କର ନାହିଁ । ସେବାରେ ମେହନତ କର । ନହେଲେ କ'ଣ କରିବ! ଏହି କୁଳର ନ ହୋଇଥିଲେ, ତୁମେ ଯେତେ ବି ମୁଣ୍ଡ ପିଟ, ମୁଣ୍ଡ ଖରାପ କରିବେ, କେହି କମ୍ କେହି ବେଶି । ବାବା କହିଛନ୍ତି ବହୁତ ଦୁଃଖ ଆସିଲେ ପୁଣି ଆସିବେ । ତୁମର କିଛି ହେଲେ ବ୍ୟର୍ଥ ଯିବ ନାହିଁ । ତୁମର କାମ ହେଉଛି ଠିକ୍ କହିବା । ଶିବବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଇଲେ ତୁମର ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ଏପରି ବହୁତ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଭଗବାନ ନିଶ୍ଚିତ ଅଛନ୍ତି । ମହାଭାରତ ଲଢେଇ ସମୟରେ ଭଗବାନ ଥିଲେ । କେବଳ କେଉଁ ଭଗବାନ ଥିଲେ,ଏଥିରେ ହିଁ ଦ୍ୱନ୍ଦରେ ପଡିଛନ୍ତି । କୃଷ୍ଣ ତ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । କୃଷ୍ଣଙ୍କର ସେହି ରୂପ ପୁଣି ସତ୍ୟଯୁଗରେ ହିଁ ରହିବେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜନ୍ମରେ ଚେହେରା ବଦଳିଯିବ । ସୃଷ୍ଟି ଏବେ ବଦଳୁଛି । ପୁରୁଣାକୁ ନୂଆ ଏବେ ଭଗବାନ କିପରି କରୁଛନ୍ତି, ତାକୁ ମଧ୍ୟ କେହି ହେଲେ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଶେଷରେ ତୁମର ନାମ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ହେବ । ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି, ପୁଣି ଇଏ ରାଜ୍ୟ କରିବେ, ବିନାଶ ମଧ୍ୟ ହେବ । ଗୋଟିଏ ପଟେ ନୂଆ, ଅନ୍ୟ ପଟେ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ — ଏହି ଚିତ୍ର ବହୁତ ଭଲ ଅଟେ । କହୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥାପନା, ଶଙ୍କରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିନାଶ... କିନ୍ତୁ କିଛି ହେଲେ ବୁଝୁ ନାହାଁନ୍ତି । ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତି ହେଉଛି ମୁଖ୍ୟ ଚିତ୍ର । ସର୍ବୋଚ୍ଚ ହେଉଛନ୍ତି ଶିବବାବା । ତୁମେ ଜାଣିଛ — ଶିବବାବା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆମକୁ ଯାଦର ଯାତ୍ରା ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ, ଯୋଗ ଅକ୍ଷର କଷ୍ଟ ଲାଗୁଛି । ଯାଦ ବା ମନେ ପକାଇବା ଅକ୍ଷର ବହୁତ ସହଜ । ବାବା ଅକ୍ଷର ବହୁତ ପ୍ରିୟ ଅଟେ । ତୁମ ନିଜକୁ ମଧ୍ୟ ଲଜ୍ଜ୍ୟା ଲାଗିବ — ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ପାରୁ ନାହୁଁ, ଯାହାଙ୍କଠାରୁ ବିଶ୍ୱର ବାଦଶାହୀ ମିଳୁଛି! ସ୍ୱତଃ ଲଜ୍ଜ୍ୟା ଆସିବ । ବାବା ମଧ୍ୟ କହିବେ ତୁମେ ତ ଅଜ୍ଞାନୀ ଅଟ, ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କରିପାରୁ ନାହଁ ତେବେ ସମ୍ପତ୍ତି କିପରି ପାଇବ! ବିକର୍ମ ବିନାଶ କିପରି ହେବ! ତୁମେ ଆତ୍ମା ଅଟ ମୁଁ ତୁମ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଅବିନାଶୀ ଅଟେ ନା । ତୁମେ ଚାହୁଁଛ ଯେ ଆମେ ପାବନ ହୋଇ ସୁଖଧାମକୁ ଯିବୁ, ତେବେ ଶ୍ରୀମତକୁ ପାଳନ କର । ମୁଁ ତୁମର ପିତା, ମୋତେ ମନେ ପକାଇଲେ ତ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ମନେ ନ ପକାଇଲେ ବିକର୍ମ ବିନାଶ କିପରି ହେବ! ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ସବୁ ପ୍ରକାରର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ, କୌଣସି ଚିନ୍ତା କରିବାର ନାହିଁ କାହିଁକି ନା ସ୍ୱୟଂ ପରମପିତା ଆମର ଦାୟିତ୍ୱ ନେଇଛନ୍ତି ତେଣୁ ଆମର କିଛି ବି ବ୍ୟର୍ଥରେ ଯିବ ନାହିଁ ।

(୨) ବାବାଙ୍କ ସମାନ ବହୁତ-ବହୁତ ମିଠା ଅର୍ଥାତ୍ ସୁଖଦାୟୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଅନେକଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହି ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମରେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡିବ । ସମସ୍ତ କର୍ମଧନ୍ଦା କରି ମଧ୍ୟ ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ମୁଁ ଏକ ଆତ୍ମା ।

ବରଦାନ:- ପ୍ରତି ପଦକ୍ଷେପରେ ପଦ୍ମର ରୋଜଗାର ଜମା କରୁଥିବା ସର୍ବ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ସମ୍ପନ୍ନ ବା ତୃପ୍ତ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।
ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହି ପ୍ରତ୍ୟେକ ପାଦ ଉଠାଇଥା'ନ୍ତି ସେମାନେ ପ୍ରତି ପାଦରେ ପଦ୍ମର ରୋଜଗାର ଜମା କରିଥା'ନ୍ତି । ଏହି ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ପଦ୍ମର ରୋଜଗାର ଜମା କରିବାର ଖଣି ମିଳିଥାଏ । ସଂଗମଯୁଗ ହିଁ ଜମା କରିବାର ଯୁଗ । ଏବେ ଯେତେ ଜମା କରିବାକୁ ଚାହିଁବ ସେତେ କରିପାରିବ । ଗୋଟିଏ ପାଦ ଅର୍ଥାତ୍ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡ ମଧ୍ୟ ବିନା ଜମା ହେବାରେ ବିତି ନଯାଉ ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ୟର୍ଥରେ ନ ଯାଉ । ସଦାସର୍ବଦା ଭଣ୍ଡାର ଭରପୁର ରହିଥାଉ । କୌଣସି ବସ୍ତୁ ଅପ୍ରାପ୍ତ ନଥିବ..... ଏହିଭଳି ସଂସ୍କାର ହେଉ । ଯଦି ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହିଭଳି ତୃପ୍ତ ଆତ୍ମା ବା ସମ୍ପନ୍ନ ଆତ୍ମା ହେବ ତେବେ ଭବିଷ୍ୟତରେ ମଧ୍ୟ ଅସରନ୍ତି ଭଣ୍ଡାରର ମାଲିକ ହେବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- କୌଣସି କଥାରେ ଦୁଃଖୀ ହେବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ଜ୍ଞାନବାନ ଆତ୍ମାର ଆସନରେ ସ୍ଥିତ ହୋଇଯାଅ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***